

HORATIUS NARRATÍVÁI

Szerző: **DOMOKOS Gyöngyi**, II. évfolyam (igazdani@gmail.com)

Témavezető: **Dr. HAJDU Péter**, egyetemi tanár

Intézmény: Pécsi Tudományegyetem, Bölcsészettudományi Kar, Irodalomtudományi Intézet, Doktori Képzés, Pécs

A tanulmány célja a 20. századi horatiusi olvasatok hermeneutikai értelmezése, továbbá az egyes időhorizontok manifestációja a különféle horatiusi olvasatokban. Polgár Anikó a magyar műfordítások alapján négy translációs paradigmát határoz meg: wilamowitzi paradigma, a nyugatos paradigma, filológus-paradigma és az intertextuális paradigma. Az egyes translációs paradigmák más és más korban dominálnak, ily módon kapcsolatot teremtve a magyar modern és posztmodern horatiusi fordításokkal.

A wilamowitzi paradigma a 19. és 20. századra jellemző, és Horatiust egy domesztifikáló kontextusba helyezi a pretextus nemzeti olvasata révén.

A nyugatos translációs paradigma, mely az első nemzedék sajátja, egyfajta „hódító olvasatot” rejt magában, mely elnevezés Babits Mihály egyik metaforájából ered. Ennek a translációs modellnek az esetében a horatiusi szövegek egyrészt megőrzik az antik időhorizont formális elemeit, másrészt a magyar olvasat időhorizontját tekintve a fordító egyénisége manifestálódik elsősorban.

A filológiai paradigma fő célkitűzése a pretextus formális és tartalmi rekonstrukciója a horatiusi antik időhorizont utánzása révén.

Végül az intertextuális paradigma esetében a diskurzusok az antik és kortárs időhorizontok közt folytatódnak a horatiusi textusok intertextuális és transztextuális diskurzusai révén.

Következésképp: a különféle időhorizontokban Horatiusnak más és más alakja manifestálódik. Az idők folyamán az egyes korszakok révén megképződő translációs paradigmák révén Horatius alakja így időről időre mindig újraíródik.

Kulcsszavak: **Horatius, hermeneutika, fordítás, narratívák, translációs paradigmák**

HORACE NARRATIVES

Author: **Gyöngyi DOMOKOS**, second-year student (igazdani@gmail.com)

Supervisor: **Dr. Péter HAJDU**, university professor

Institution: University of Pécs, Faculty of Humanities, Department of Hungarian Language and Literature, Doctoral School, Pécs

The aim of the research is to look at the hermeneutic impact of Horace texts from the twentieth century and, more specifically, at the influence on the time in different hermeneutic time horizon fusions regarding the Horace translations.

Anikó Polgár determines four different models of Hungarian translation: the paradigm of Wilamowitz, the paradigm of *Nyugat*, the philological paradigm, and the intertextual paradigm. In addition, every paradigm of translation dominates in certain periods, creating a contact of time with the Hungarian modern and postmodern Horace translations.

Firstly, the Wilamowitz paradigm dominates in the nineteenth and twentieth centuries, the Hungarian authors place Horace in a domestic poetry context owing to a national reading of pretext.

Secondly, the *Nyugat* translation paradigm of the first generation appears as a sort of “conqueror reading” based on a metaphor written by Mihály Babits. In the case of this translation model, Horace texts conserve formal contents of the ancient time horizon, on the one hand, and, on the other hand, the individualism of the translator principally manifests from the side of the Hungarian time horizon.

Thirdly, the main purpose of the philological paradigm is the formal and content-based reconstruction of the pretext through simulating the ancient time horizon of Horace texts.

Finally, with respect to the intertextual paradigm, discourses flow between the ancient and contemporary time horizons owing to the fact that Horace texts are netted by the intertextual and transtextual discourses.

Consequently, according to different time horizons, several types of Horace manifest. In the course of the time, Horace is rewritten over and over again due to the fact that certain ages are repeatedly represented by each paradigm of translations.

Keywords: **Horace, translation, narratives, translation paradigms**